

Vogel van papier

Driemaandelijks tijdschrift
Jaargang 10, Nummer 3
Juli-Augustus-September 2004
Afgiftekantoor: 8560 Wevelgem 1

België-Belgique
P.B.
8560 Wevelgem 1
3/5721

Aan:

V.u.: E. Debrouwere
Olmenlaan 30
8560 Moorsele

IN DIT NUMMER:

Uit de Brieven Van Inge: Vakantiebriefje	2
Dos Chicas	4
Soms Ook een Stapje Achteruit	8
Agens Bruneel: 17 dagen Ecuador—Deel 2	10
Praktische informatie	12
De Zoete Oorlog van het Minnen.	
Optreden ten voordele van Taporì	12

Uit De Brieven Van Inge — vakantiebriefje (1)

Dag allemaal,

Schrijven, en schrijven en nog meer schrijven... Saulo vraagt me soms wat ik nog allemaal uit mijn duim blijf zuigen terwijl ik protesteer en zeg dat ik niets dan de waarheid vertel, want liegen kan ik niet... En toch... er blijft altijd nog een gans lijstje "achterstallige post" en "nog te doen" liggen... meestal "schrijfwerk"... Eigenlijk is het nu "tikwerk" want met mijnen super-nieuwe-turbo-computer (nog eens dankjewel voor wie dit bestemd is), gaat alles nu toch wel wat vlotter dan tevoren.

Nu is het voor mij nog vakantie hier : We kregen van de unief vier weken onderbreking, zalig, maar wel met enkele werken "in te dienen op de eerste nieuwe schooldag"... Vandaag was ik ermee klaar en nu kan ik de resterende acht dagen mijn volledige aandacht geven aan ons gastjes, aan de nog te beantwoorden mailkes en briefjes en kaartjes, achterstallig werk voor Taporì,... en vooral aan het uitwerken van het nieuwe project voor na de maestria. Ik zou verder willen werken op basis van vier grote aspecten: **medische dienstverlening, praktijkgericht onderzoekswerk over de toegankelijkheid van de ge-**

zondheidsdiensten voor de meest arme mensen, de uitbouw van "huisarts- in-beroepsopleidingsplaatsen" binnen de onderwijssector, en politiek werk op het vlak van handicap. Maar daarover zullen jullie zeker meer kunnen lezen in de volgende Vogels van Papier.

Onze planning voor de komende maanden ziet er als volgt uit : eerst heb ik nog 14 weken les tot halverwege december om daarna ten volle bezig te zijn met de thesis. Het onderwerp ligt ongeveer vast : **"het belang van een revalidatiedienst voor mensen met een handicap, een dienst geïntegreerd in een basis- of eerstelijnsgezondheidsdienst om dan op lange termijn te komen tot een reële integratie en zelfs inclusie van mensen met een handicap in de maatschappij."** Die thesis wil ik verdedigen in maart volgend jaar... om daarna... ja, voor vier maanden naar België te komen. Sarah, Lieneke en Elisa zouden het derde trimester van het schooljaar in België afmaken, een avontuur op zich dat hen zeker goed zal doen voor hun Nederlands. En ik wil op verschillende gebieden mijn kennis rond huisartsgeneeskunde bij-schaven, om vanaf september 2005 weer ten volle en goed

Uit De Brieven Van Inge — vakantiebriefje (2)

voorbereid erin te kunnen vliegen, in wat mij het meest boeit en bezighoudt en ook het meeste voldoening en concrete resultaten geeft: "Taponi, een basisgezondheidscentrum voor de meest kansarme mensen."

Die vier maanden in België zullen hopelijk ook een tijd worden om vele contacten en vriendschapsbanden weer bij te sturen... want ik voel me toch wel dikwijls schuldig omdat ik nog niet genoeg schrijf...

Nu lijkt het wel of dit briefje een en al klaagzang is... alsof ik niet mocht genieten van enige vakantiedagen... : mijn kort incognito-verblijfje van zes dagen in België was een aangenaam "verjaardagscadeau" van Saulo. Ik bracht toen de papieren rond de inschrijving van Amelie op het Ecuadoraans consulaat ook in orde en zo ben ik weer in mijn "werkelijke staat" hersteld : van alleenstaande moeder met drie kinderen ben ik weer gepromoveerd naar gehuwde moeder met vier kinderen, erkend door de Ecuadoraanse staat... Het waren intense en mooie dagen, met blij weerzien en een "tot gauw" als afscheid, met weer bezoekjes aan Brugge en een fijne dag aan zee, met lekker eten en een

goed bed om goed te mogen uitslapen. Dankjewel want het is goed geweest. En vorige week genoten we ook vier daagjes van de Ecuadoraanse kust : klinkt toch wel mooi hé : "We zwommen in de Stille Oceaan, vlak op de evenaar, aan de "playa escondida" wat vertaald in het Nederlands "het verborgen strand" heet". Kortom, we genoten er allemaal van... en zijn weer uitgerust om goed verder te kunnen werken.

Ik hoop dat jullie ook konden genieten van een deugddoende vakantie en weer vol goeie moed, enthousiasme en energie terugkeren naar jullie werkomgeving of dagdagelijkse bezigheden. Ik wens het jullie in alle geval hartelijk toe.

Van ons allemaal vele groetjes

Saulo, Inge, Sarah, Lieneke, Elisa, Amelie... en... Guítig... onze nieuwe aanwinst... een klein hondje... tot nog toe zonder vlootjes... (zolang mag hij blijven en daarom krijgt hij elke week een uitgebreid bad in een wasbekken op het gras.).

Zambiza, 22 augustus 2004

Dos Chicas (1)

(nvdr: Vorig jaar waren Soetkin Kuypers, sociaal assistente, en Heleen Van-nieuwenhuysse, onderwijzeres, voor een vijftal maanden werkzaam binnen Tapori: ze stonden een beetje mee aan de wieg van vroegbegeleiding en van integratie van kinderen met beperkingen binnen het gewoon onderwijs. Ook Heleen heeft haar indrukken op papier gezet: hoewel enige tijd geleden, de neerslag van haar ervaringen is nog altijd waardevol.)

Heleen schrijft:

Na enkele weken in Brugge was ik even in Gullegem (mijn ouderlijke thuis) gestrand. Traditiegetrouw gaat het ook eens naar mijn kamer waar mijn moeder systematisch mijn post of boeiende artikels op mijn bureau verzameld heeft.

Op de voorpagina van de wereldmorgen las ik: "Ecuador, op de rand van de afgrond." Dat het niet goed gaat met Ecuador hebben we in die enkele maanden geregeld wel aanvoeld. Het kleine Latijns - Amerikaanse land maakt dit jaar inderdaad een zware crisis

door. De torenhoge schuldenlast, de vele kinderarbeid, de onbetaalde lonen van onderwijzers en andere staatsambtenaren, de ellenlange rijen mensen met jerrycans bij de benzinestations ... En ook die opsomming kan evengoed ellenlang worden!!

Gelukkig was Ecuador voor ons veel meer dan dit alles ... We zagen een prachtig team aan het werk in Tapori. In het gezin van Saulo en Inge waren we echt welgekomen. En dat Ecuador ontzettend mooie plekjes heeft, hoef ik waarschijnlijk niet meer te vertellen. Terwijl ik dit nu schrijf, heb ik zin om er even terug te zijn. Maar zo eenvoudig werkt dat natuurlijk niet!

Misschien eerst even iets over het werk in Tapori, een naam die ik niet gauw zal vergeten.

Na een aantal weken observatie en het trachten meedraaien op verschillende domeinen kon ik een vrij goed idee vormen van hoe ik die periode daar zinvol kon invullen. Zo heb ik me vooral toegespitst op het werken met kinderen met een intellectuele handicap die geïntegreerd zijn in het gewoon onderwijs. Deze kinderen kregen sinds vorig schooljaar de kans om van het gewone onderwijs te genieten. De kinderen en de ouders zijn daar ontzettend blij om want een alternatief als BLO-onderwijs is daar quasi onbestaand. Natuurlijk krijgen deze kinderen vanuit Tapori de nodige ondersteuning onder de vorm van verschillende therapieën. Het enige waar Tapori op dat moment nog volop op zoek naar was, is een onderwijskracht om de kinderen ook op zuiver pedagogisch vlak bij te staan. Dit tekort bood natuurlijk heel wat kansen voor mij... Zo kon ik een 7-tal kinderen begeleiden, dit één of

Dos Chicas (2)

meerdere malen per week. Enkele kinderen die wegens een operatie uit rotatie waren kwamen in de voormiddag, de andere in de namiddag. Goed om weten is dat de kinderen daar in de namiddag geen school hebben. Ook werkte ik met een tweetal kinderen in de school zelf. Tijdens de lessen Engels (die ons weinig zinvol leken voor deze kinderen) werkte ik met hen een momentje intens, individueel rond wiskunde, motoriek, ... Na verloop van tijd had ik zo min of meer een eigen uurrooster. Wat ik mocht doen in Taponi was voor mezelf bijzonder uitdagend en interessant. Het zoeken naar speelse, creatieve, aangepaste oefeningen en materialen voor elk kind hield me enorm bezig. Deze opdracht lag me dan ook wel meer dan het oorspronkelijke werk in het dagcentrum. Niet enkel omdat dit meer aansloot bij mijn opleiding als onderwijzer, maar veeleer omdat er bij deze kinderen echt een evolutie merkbaar was op korte termijn. Al ging het soms maar om heel kleine stapjes. Zo kon Miguel-Angel bij mijn vertrek reeds tot 5 tellen en had

hij nu ook een notie van wat die woorden betekenen, kon Rebecca in plaats van louter cijfers te lezen ook getallen weten te onderscheiden en begon ze de logica die erachter zit te vatten. Je merkt: het niveau is nogal verscheiden met dit van de tweede graad (lagere school) waar ik in België mee bezig was. Toch was het ook voor mezelf heel zinvol om even terug te schroeven en nog eens stil te staan bij een proces van leren dat niet bij alle kinderen even simpel is ...

Toch was het werk veel ruimer dan bezig zijn met louter pedagogische zaken. Op een dag kwam Miguel-Angel niet naar Taponi. Ik dacht spontaan: "Ziek, zeker?" Achteraf hoorde ik van Patricio (fysiotherapeut) dat het geld om de bus te betalen hen geregeld ontbrak. Ik brak er mijn hoofd al over. Hoe is dat toch mogelijk? Wat kan Taponi daar nu aan veranderen? Geld geven? Nee, ook dat lijkt me niet de ideale oplossing. Veeleer het groeperen van de verschil-

Dos Chicas (3)

lende therapieën zodat ze niet zo vaak op en af moeten komen kan hen misschien wat vooruithelpen. Maar wat met kinderen zoals Miguel-Angel die toch meerdere dagen per week moeten komen? Je merkt, ik ben er nog niet echt uit.

En ik vrees dat - hoewel ik helemaal niet fatalistisch ingesteld ben - ik me er zal moeten bij neerleggen. Waarom niet tevreden zijn met elke keer dat Miguel-Angel blij in Tapori aankwam, in plaats van te tellen hoeveel keren hij er niet was. Vanuit onze positie is het allemaal zo simpel, hé! Toch beseft ik maar al te goed dat de moeder van Miguel-Angel alle dagen vecht om haar zoon maximale kansen te geven. Zonder haar stond Miguel-Angel nooit waar hij nu reeds staat. En ook met de hulp van Tapori belooft hij nog ver te geraken.

Ja, in die maanden spookten er soms veel vragen door mijn hoofd ... Vaak lagen oplossingen niet altijd voor de hand. Niet altijd even eenvoudig, maar dit maakte het werk natuurlijk niet minder boeiend. Na die enkele maanden werken en reizen ben ik ontzettend blij met de keuze om aan vrijwilligerswerk te doen. Hoewel ik maar al te goed beseft dat we daar - in vijf maanden - geen bergen konden verzetten ... Spelend met die instelling mocht ik immers na een maand weer huiswaarts keren. Nee, het ging om heel kleine stapjes, soms heel kleine ...

Vooraf zijn er heel wat zaken die moeilijk in te schatten zijn: Hoe zal het project meevallen? In hoeverre zal ik er iets nuttigs kunnen doen? Hoe zal

het inwonen bij een ander gezin ons bevalen (of nog beter omgekeerd: hoe zullen zij die periode overbruggen met twee zotte meiden?). Wel, ik kan alleen maar zeggen dat we met ons gat in de boter gevallen zijn.

In Tapori werden we echt serieus genomen, kregen we de kans om verantwoordelijkheid te nemen en om bepaalde zaken bespreekbaar te maken. Ondanks ons gebrekkig Spaans ... We - gekend onder de noemer 'dos chicas' - voelden ons meer en meer thuis en konden er dan ook onszelf zijn. Het werk in Tapori gaf me echt wel voldoening. Voor mezelf is het een ontzettend boeiende tijd geweest.

Ook in het gezin hadden we zo ons eigen stekje gevonden. Een hotelletje zoeken voor de weekends was best wel tof maar elke avond in een hotelkamer terecht komen was niet echt iets voor ons. De spelmomentjes met de kinderen, het napraten over bepaalde ervaringen met Inge en Saulo deden ons echt wel deugd. Toch hebben we getracht - naast Tapori en de momentjes in het gezin - er geregeld op uit te trekken. Dit riep bij ons echter wel tegenstrijdige gevoelens op. Hoogstwaarschijnlijk hebben we na die vijf maanden reeds meer gezien dan de ge-

Dos Chicas (4)

middelste Ecuadoraan. Niet eerlijk! Maar veranderen we er iets aan door thuis te blijven? Als ik nu nog eens in ons lijvig fotoboek kijk, kan ik alleen maar besluiten dat het spijtig zou geweest zijn als we dit niet gezien hadden. Zo mooi!

Gisteren toen ik mijn mails checkte, merkte ik een berichtje op van Ximena. Zij is een van de jonge krachten in Taporí die de individuele begeleiding van de integratiekinderen op zich neemt. Ze vertelde enthousiast dat ze eindelijk een leerkracht gevonden hebben die zich wil toewijden op het begeleiden en ondersteunen van de kinderen en leerkrachten binnen het integratieproject. Ik geloof dat dit een ongelooflijk goede zaak is voor het verder draaiende houden van dit toch wel heel zinvol project. In die enkele maanden heb ik immers ontzettend de nood ervaren aan een leerkracht bin-

nen het integratieproject. Luz en Ximena wilden duidelijk echt voor dit project gaan, maar konden zich als psychologen niet altijd verplaatsen in de rol van de leerkracht. Zij kwamen uiteraard op voor de kinderen, de ouders. Wat ontzettend goed is. Maar de andere grote schakel 'leerkrachten en directies' werd volgens mij soms wat over het hoofd gezien. En zij zijn juist diegene die aan het integratieproject gestalte moeten geven. Mits de nodige ondersteuning van Taporí uit, natuurlijk. Het inschakelen van een leerkracht lijkt me dan ook een essentiële zaak. Voor mij was dat eind vorig jaar een prachtig Kerstgeschenk.

Met dit laatste wil ik dan ook afsluiten 2003 blijft alvast een jaar om nooit meer te vergeten!

Heleen.

Soms ook een stapje achteruit (1)

In het vorige nummer schreef Agnes Bruneel over de opening van het winkeltje 'Girasoles' (De Zonnebloemen): voor haar een positieve ervaring.

Maar binnen Ecuador, ook binnen Taporí, liggen opstaan en vallen soms vrij dicht bij elkaar.

Heleen Vannieuwenhuysse en Soetkin Kuypers mochten vorig jaar geruime tijd het leven daar van dichtbij meemaken: in het verslag van Heleen in dit nummer is die dualiteit tussen de regels wel aan te voelen.

Bart Vanneste, die zopas zijn humaniora beëindigde, ging in juli voor vijf weken het Taporí-gebouw schilderen. Hij had het geluk er te mogen leven binnen het gezin van Carmita, de verantwoordelijke voor de bibliotheekjes en voor het avondschooltje. Zij woont met haar man en twee zonen in Pomasquí. Voor Bert was dat, samen met nog andere momenten, een unieke ervaring. Zijn verslag komt in de volgende Vogel(s) van Papier. En ook hij hoorden we zeggen: 'hoe is het toch soms mogelijk'.

An Desmet woont met haar man in Quitó. Zij heeft haar ervaringen rond 'ontwikkelingsprojecten' aan Inge willen aanbieden om Taporí eens grondig door te lichten - dat verslag komt er in de volgende Vogel van Papier -: naast het vele positieve hebben we met aandacht de "aanbevelingen" gelezen.....

De keuze die Inge heeft gemaakt is binnen ontwikkelingshulp wel niet uniek, verre van, maar toch wel bijzonder: geef de mensen de kans om zelf hun lot in handen te nemen en "geef hen geen vis maar een lijn om mee te vissen": een

aanpak met heel wat risico's.

Inge werkt binnen het centrum nu met 17 mensen en die kregen vorig jaar samen de verantwoordelijkheid onder de leiding van Franklin, de psycholoog.

Het is een zoektocht geworden, een afwegen van coördineren en loslaten, leren samenwerken en verantwoordelijkheid nemen om zo tot autorunning te komen.

De gemeente Wevelgem had toegezegd om gedurende vier jaar ieder jaar een klein project te steunen: samen zouden die kunnen bijdragen op de weg naar autofinanciering.

Zo is 'Girasoles', het winkeltje voor gezonde voeding opgestart. Het werd zoals u kon lezen een 'plechtig en uitbundig opstaan' maar vrij vlug daarna een "bijna vallen".

Organiseren van een winkel, aankopen en verwerken van de voedingswaren, adressen zoeken en vinden waar op grotere schaal maaltijden konden afgezet worden en dat ook volhouden en het belangrijkste: samenwerken onder leiding met vaste hand. Men heeft ondervonden dat dit nog niet haalbaar was.

Het verkooppunt 'Girasoles' werd mede door het vertrek van de hoofdverantwoordelijke Teresa, voor een tijd naar de 'koelkast' verwezen. Maaltijden worden voortaan met het aangekochte materiaal en de goederen opnieuw in Taporí zelf aangemaakt. De kerngedachte blijft bestaan.

Over het verhaal en het vervolg ervan laten we Inge in een briefje van 23 augustus II. aan bod:

Soms ook een stapje achteruit (2)

Er zijn nogal wat problemen geweest binnen Taporí, die volgens mij te wijten zijn aan een te losse coördinatie. Die coördinatie wordt door Franklin, de psycholoog, op een gans andere manier waargenomen dan ik deed : hij is van oordeel dat iedereen zelf weet wat hij of zij moet doen en wat er verwacht wordt, en ook rijp genoeg is om alles zelf in handen te nemen. Maar dat is volgens mij, met alle respect voor iedereen die in Taporí werkt - het zijn de mensen die me hier het nauwst aan het hart liggen in Ecuador - niet zo. Uiteindelijk werd iedereen maar een beetje aan zijn lot overgelaten, en kwam de goed opgestarte winkel met mensen vol enthousiasme snel in een stroomversnelling van onnodige persoonlijke problemen. Uiteindelijk waren die problemen niet meer bij te leggen. Zo is een van ons meest ervaren en bekwame mensen uit Taporí gestapt, wat echt niet fijn en goed is... En er zijn er nog een aantal dingen gebeurd die volgens mij hadden kunnen voorkomen worden.

Heb evenwel niet de idee dat alles er zo slecht aan toe is, ik heb het gevoel dat iedereen een beetje aan het slakken is, dat het vuur aan de lont ontbreekt.

Het project is helemaal niet verloren maar het draait op een laag pitje. Ik vroeg hen begin juli tijdens de personeelsvergadering om een klein verslagje daarover te op te maken, met daarbij ook een concreet voorstel van wat er zal gebeuren met de tweede schijf. Maar tot op de dag van vandaag heb ik niets ontvangen. Nochtans was het maar een kleine inspanning: weer een teken van nalatigheid en zich niet ten volle geven voor het project.

Nu wil ik op de volgende personeelsvergadering van 2 september eens hard doorspreken, o.a. ook hierover, en een concreet besluit en resultaat horen en dat de volgende dag op papier zien. Ik wil klaar en duidelijk horen wat hun bedoelingen zijn ivm het winkeltje: dat winkeltje kan zeker verder draaien. Ik wil ook op dezelfde manier horen wat ze willen doen met de volgende schijf die de gemeente Wevelgem ter beschikking stelt, en wie zich daar volledig verantwoordelijk voor stelt. Mijn taal zal klaar en duidelijk zijn: ikzelf wil niet de link zijn tussen mensen van Wevelgem die het beste voor hebben met Taporí en een groep mensen die denkt dat het geld er maar zonder meer komt. Het klinkt nogal hard, maar ik denk niet dat het zo ver zal komen: het is alleen nodig om de zaken eens heel klaar en duidelijk te stellen en binnen de groep de "slapende en berustende" mensen wakker te maken.

Zo zie je dat de dingen niet altijd zo ideaal en mooi lopen, anders zou Ecuador geen ontwikkelingsland zijn. Maar daarom verliezen we helemaal de moed niet, en ben ik ervan overtuigd dat alles tot een goed einde zal komen. Ik wil alleen maar dat ze zelf leren de touwtjes in handen te nemen. Daarom moeten ze nu zelf een beslissing nemen en die zal ik ten volle respecteren. Ik werk hier al vele jaren en ik heb al veel bijgeleerd: over het negatieve van het paternalisme en caritatief werken maar ook over het langzame werk van samen op weg gaan, met vallen en opstaan. We willen komen tot een duurzamer ontwikkeling.

Agnes Bruneel: 17 dagen Ecuador (1)

In mijn eerste verslagje in de vorige Vogel heb ik vooral beschreven wat we in Tapani zagen en hoe het personeel dat er werkt het beste van zichzelf geeft. Nu beschrijf ik een paar speciale ervaringen.

Een bezoekje aan Saquisilí, een stadje richting Zuiden, op een paar uur rijden van Zumbiza, is ons eerste echte uitstapje. Je gaat niet naar Saquisilí voor de mooie kunsthistorische of adembenemende gebouwen. Je vindt er ook geen indrukwekkend museum, maar je gaat de donderdag naar Saquisilí omdat er markt is. Je moet hier je ogen, neus en oren de kost geven. De kleurrijke wemeling van verkopers en kopers, kinderen, jongeren en ouderen is een waar genot voor al je zintuigen. Het is ronduit genieten en verwonderd zijn over hoe mensen in deze cultuur handel drijven, soms zonder echte winst te maken, maar er toch merkkelijk zelf van genieten om er gewoon bij te zijn. Ze roepen soms wel zoals bvb "melones melones, ricos melones" als ze je zien. Maar dat is meer uit gewoonte, net mantra's die ze afdreunen, dan om je echt te overtuigen bij hen te kopen. Soms komt er je een vrouwtje persoonlijk aanspreken en toont haar waar. Die wil wel echt aan jou verkopen want ze vangt je reactie goed op. Ze toont allerlei potjes en vormpjes in 'calidad muy bien', ze geeft je een potje in de hand, je hebt wel goesting om het te kopen -'t is ook ronduit mooi- en je vraagt de prijs. Oei, veel te duur... en dan begint het spel van afdingen, niet aanvaarden, niet meer geïnteresseerd zijn, toch iets toegeven, nog iets minder voorstellen en uiteindelijk toch toehappen en iedereen tevreden. Toen ik diezelfde potjes later elders voor een veel goedkopere prijs - zonder afdingen- kon kopen, dacht ik aan die oude spreuk: 'zijt ge d'er aan bedrogen, g' hebt toch voor zoveel geld amusement gehad!'. En amusement had ik op de markt. We waren er slechts met z'n vieren naartoe gereden; Inge met Amelietje en Anne Mie en ikzelf. Amelie is ronduit een zalig kind dat we de hele dag niet hoorden. Ze gaf haar grote bruine ogen de kost vanuit de rugzak die Inge voor deze keer op haar buik droeg!

De rit terug naar huis duurde langer dan verwacht; het regende bij wijlen, de weg lag heel

slecht en op sommige plaatsen waren er werken. Maar dat deed Anne Mie en mij niet. We dissen onze oude chiroliedjes op en zingen ze, voor ons eigen plezier en hopelijk voor Amelie en Inge ook, uit volle borst én in twee stemmen! Dit doet ons geloven dat de reis sneller verloopt! Oef, we zijn goed op tijd om Sarah af te halen in de Nederlandse school! Wat is het toch telkens rennen tegen de klok.

's Anderendaags valt voor ons heel wat te beleven. We gaan naar Mera, een dorpje meer ten Zuidoosten van Quito. Het dorpje op zich is twee keer niets, maar elk jaar gaat er een groot volksdansfestival door met daarnaast optredens van enkele muziekgroepen. Jayac is er ook uitgenodigd, als apoteose van de avond. Een ideale gelegenheid om Saulo en zijn groep bezig te zien. Maar ook een ideale gelegenheid om eens alleen met de bus te reizen, al waren we door Saulo veilig naar de bushalte 'Centrosur' begeleid. We maakten er dus een volledige day and night-uitstap van. De busreis duurt 4 uren tot in Banos, waar we enkele uren verblijven vooraleer een andere bus naar Mera te nemen. De hele weg stappen op kruispunten mensen op en prijzen hun koopwaar -meestal voeding- aan: "humitas humitas, fresquitas humitas, humitas calientes, humitas calientes..." Wij beleven er plezier aan, maar vragen ons af hoe die mensen dat uithouden want 9 op de 10 keer verkopen ze niets en stappen de volgende halte weer af om dan weer een volgende bus op te springen en in herhaling te vallen.

Banos is een mooi stadje en wat opvalt; het is proper en overal staan leuke vuilnisbakken zodat het minder voor de hand ligt je vuilnis op de grond te gooien. Dat is trouwens een doorn in ons groene oog: 'er is veel plaats in dat land, dus veel plaats om de afval gewoon te laten vallen wanneer je het kwijt wilt...' zo lijkt het althans. Maar milieuzorg is voor mensen die elke dag moeten zien te overleven, het minste van hun zorg. Anne Mie en ik hebben al snel een politiek antwoord klaar, maar zo simpel ligt het hier niet, dat heeft Inge ons geregeld moeten uitleggen. De bus nu naar Mera, want we willen op tijd zijn voor het festival! Zekerheid voor alles, dachten

Agnes Bruneel: 17 dagen Ecuador (2)

we en we kochten ons busticket naar Mera al nadat we in Banos van de bus stapten. We zouden om 16u15 onze bus hebben, maar alles leek daar zo verwarrend. De 'conducteurs' van twee concurrerende busmaatschappijen maken ruzie over ons. De ene meent dat de andere ons als klant had 'afgesnoept' en wij moeten tussenkomen om te zeggen dat wij op eigen initiatief ons ticket bij die hadden gekocht zonder te weten dat er nog andere waren. Pas drie kwartier later dan afgesproken kunnen we, met veel aandringen nog op een overvolle bus stappen. We zitten rug aan rug op een lage bank op de grond -de plaats waar de bagage lag. Maar voor ons geen erg, we wilden kost wat kost mee. De weg ernaartoe was erg 'peligroso', maar de omgeving bijzonder mooi. Anne Mie durft met haar hoogtevrees niet naar buiten kijken, bang dat ze in de afgrond valt! Het was toch wel bangelijk op sommige momenten als de bus scherpe bochten moest nemen en a.h.w. over het ravijn hangt om zijn draai te nemen! Mera lag er stil en bijna verlaten bij. We vinden er een 'theehuisje', maar dat is fel overdreven: ze hebben wel thee, maar dat ene theezakje komt waarschijnlijk van enkele huizen verder! Er is welgeteld één tafeltje waar we kunnen consumeren, geen nood; we zitten rustig en genieten van de passage die nu al wat drukker wordt. De plaats van het optreden ligt wat verderop en er verzamelen zich al een paar verkoopstandjes rond de ingang en zo kan je vermoeden dat hier over een uurtje misschien wel een paar tientallen mensen zullen komen! Wij zijn de eersten die hun toegangsticket kopen voor het festival en dit 15 minuten voor het zou moeten beginnen! We gaan in de zaal om 20u30 -het moest al een half uur begonnen zijn- en er zijn al een 20-tal mensen aanwezig! Onze verwondering is groot en weerom vergelijken wij het met hoe wij in Vlaanderen dergelijke dingen zouden organiseren. Wij placeren ons op de eerste rij -die blijkbaar voorzien was voor de plaatselijke *reina's* (*miss glazen muiltje en miss kortst rokje!!!*). Maar de rijen waren lang en de *reina's* hadden mijns inziens nog plaats genoeg om te zitten! Wij waren toch ook belangrijk, want

we kwamen uit het verre België om onze favoriete volksmuziekgroep te zien optreden!!!

Om 21u45 -intussen was de hele zaal volgelopen, zeker 1000 man- staken ze van wal met enkele speeches. We waren nog eens 30 minuten later toen de eerste volksdansgroep optrad.

Een mooi festival en een hoog niveau, dat mag gezegd, maar als het al 1 uur 's nachts was vroegen we ons af wanneer Jayac wel aan de beurt zou komen. Om 03 uur was het de beurt aan "el grupo lo mas conocido, lo mas bueno, lo mas famoso, lo mas fantastico JAYAC!!" Je moet je dat voorstellen in *creccendo* van *f* tot *fffff* (voor wie muziektermen kan lezen)! Onze oren zouden niet elke dag zoveel decibels verdragen, maar voor de beste volksmuziekgroep van het land maak je wel eens een uitzondering op je gewoontes. Nu konden we het met onze eigen ogen zien en mee beleven dat Jayac inderdaad een bijzonder populaire groep is wiens muziek de kwaliteit van vele anderen overtreft. Wij vonden het een eer om de leider van die groep persoonlijk te kennen en waren fier dat 'onze' groep echt de beste was. We stormden dan ook na het optreden, zonder verpinken achter de coulissen om Jayac te feliciteren. Nog snel een paar obligate kiekjes van Jayac met de *reina's*, want die hebben ook hun rechten!

04u30 was het toen we met het busje van Jayac weer naar huis vertrokken. Er was intussen veel regen gevallen en de weg in de bergen die al moeilijk was, lag er nu nog gevaarlijker bij. Maar ons vertrouwen in de chauffeur was groot en we geloofden dat we heelhuids terug thuis zouden arriveren.

Het was 09u45 toen we in bij Inge binnestapten. Een kattenwasje, andere kleren aan en snel vertrekken naar de officiële opening van *Girasoles*, het Taporiwinkeltje voor gezonde voeding. Maar daarover schreef ik al uitvoerig in mijn vorig verslag.

 ✓ ogel van papier

Vragen of opmerkingen bij
De ouders van Inge:
Etienne en Brigitte Debrouwere-Allegaert
Olmenlaan 30
8560 Moorsele
Telefoon&fax: (056) 41 43 68
E-mail: edebrall@skynet.be

HOE INGE CONTACTEREN ?

BRIEVEN/ZENDINGEN onder gesloten omslag mogen nog
altijd met de frankering van Belgisch posttarief verstuurd
worden **via de ambassade**. Pakjes worden **niet** meer aanvaard.

Inge Debrouwere- Saulo Diaz
Ambabel Quito Ecuador
c/o Minbuza A.43
Karmelietenstraat 19
1000 Brussel

Telefoon/Fax/Email
Tel en Fax 00 59 32 288 62 29
Email: debringe@ecnet.ec

Websites:
<http://www.ecuador.org/news.htm>

FINANCIËLE STEUN

Met fiscaal attest
(vanaf 30€, verspreid over één of meer
giften in hetzelfde jaar) :

– **Via Continenten:**

000-0718676-03
Doorniksesteenweg 149
8500 Kortrijk
Vermelding: Inge Debrouwere Ecuador
(Continenten stort het volledige bedrag door)

Zonder fiscaal attest :
083-2520839-06
Inge Debrouwere
Moorsele
Vermelding: Project Tapori

Een nieuw poëtisch-muzikaal programma

DE ZOETE OORLOG VAN HET MINNEN

De liefde gezegd en gezongen door
Agnes BRUNEEL

Muzikaal begeleid door
Rita MAES (klarinet) en Geert VALCKE (piano)

Kijk met Agnes door de roze wolk van de tedere en zoete liefde.
Laat u meenemen in de evolutie van prille liefde naar de ideale rijpe
liefde, met daartussen liefdeloze, wrange en vaak onuitgesproken
woorden die de liefde tussen twee mensen schaden.
Maar kom met haar tot het slotakkoord: De liefde bestaat!

Woorden o.a. van deze dichters: Aleidis Dierick, Ria Daems,
Annie M.G. Schmidt, Veer Dusauchoit, Paul Snoek, Louis Verbeek,
Paul Jacobs, Tom Lanoye, Herman De Coninck, Gioconda Beli,
Kahlil Gibran....

Liederen ontleend aan Jacques Brel, Herman van Veen, Paul van Vliet

Vrienden/componisten en arrangeurs zijn Ivan Vandeputte,
Mark Defraye, Rita Maes en Geert Valcke

Vrijdag 10 september 2004 om 20u15
Cultuurcentrum GULDENBERG
Acaciastraat 1 Wevelgem

Deze première wordt georganiseerd t.v.v. het medisch
project Tapori van dokter Inge Debrouwere in Ecuador
Info over het project in de hall van het cultuurcentrum op
10 september

Tickets tegen 10 €aan de ingang
en tegen 8 €in voorverkoop te verkrijgen bij
Agnes Bruneel en Noël Stockman
Overheulestr. 56 8560 MoorseleTel/fax 056/ 41 03 88
abruneel@pi.be of n.stockman@pi.be